

ORIZONTURI

Revistă a Societății Culturale a Elevilor și
Profesorilor din Colegiul "Mihai Eminescu" Bacău
Serie nouă. Nr.13 (16). Octombrie 2008

Fondator: George Bacovia – 1915

NOI

MESAJ LA DESCHIDERA ANULUI ȘCOLAR 2008 - 2009

Dragi elevi,
Stimate cadre didactice,
Dragi părinți,

Am ajuns din nou momentul unui nou început de an școlar, un nou început care ne găsește pe noi, cei care avem ca responsabilitate crearea condițiilor pentru un proces de învățământ civilizat, mai aproape decât în anii anteriori de finalizarea tuturor investițiilor de care elevii și profesorii au mare nevoie.

După această vacanță în care am speranța că v-ați încărcat cu energie pentru a obține rezultate cu care noi, băcăuanii, să ne putem mândri în acest nou an școlar, am deosebită plăcere să vă anunț că școlile și liceele în care învățați vă vor primi cu încă o serie de probleme rezolvate legate de condițiile de zi cu zi în care vă desfășurați orele.

Mai mult decât atât, am finalizat construcția celor 35 de terenuri de sport noi pe sistem american, care am convingerea să vă atragă mai mult spre activitățile sportive, iar acolo unde a fost cazul am înființat un laborator de informatică nou pentru ca fiecare elev să poată învăța noțiunile de bază ale informaticii, am pus la punct sistemul de acordare al burselor școlare cu care v-ați obișnuit de anul trecut și am aprobat noile premii pentru Gala Învățământului Băcăuan care îmi doresc să reprezinte un stimulent puternic pentru ca voi, elevii municipiului Bacău să faceți performanță.

Continuare în pagina 2

BACĂU 600

Urmare din pagina 1

Am făcut toate acestea datorită rezultatelor deosebite pe care le-ați obținut anul trecut când, prin munca voastră și a dascălilor voștri, am urcat până pe locul II după București la premii și medalii obținute în cadrul competițiilor școlare.

Elevii și profesorii băcăuani au făcut și fac cinste Bacăului și de aceea merită întreaga noastră recunoștință, atenție și preocupare. Vom investi în continuare în învățământul băcăuan pentru că o educație performantă creează condițiile dezvoltării orașului nostru.

Vă doresc să fiți sănătoși, să aveți multă putere de muncă și să aveți convingerea că doar cel care are carte are în viață cu adevărat parte. Puneți mâna să învățați, pentru că numai dacă veți fi cu adevărat buni veți reuși în viață!

Noi, Primarul și Consiliul Local Bacău, vă susținem să faceți performanță și vă dorim mult succes în noul an școlar !

PRIMARUL MUNICIPIULUI BACĂU,
Ing. Romeo STAVARACHE

BACĂU - centrul vechi

La "Mihai Eminescu" a câștigat un profesor "greu digerabil"

Roxana Roșu, profesor de limba și literatura română al Grupului Școlar "Mihai Eminescu", a fost votată "Top teacher" de elevii și colegii săi, în cadrul proiectului Top School al Asociației "Eurocivica". *"E un rezultat neașteptat pentru mine. Știu că nu sunt eligibil și digerabil ca profesor. Votul vostru este un vot de mare încredere pentru mine și o mulțumire sufletească incomensurabilă"*, a declarat vineri, la festivitatea de premiere Roxana Roșu, "cel mai de top" profesor al Grupului Școlar "Mihai Eminescu" din Bacău. Pe locul doi în preferințele colegilor și ale elevilor s-a clasat, la categoria Top Teacher, Monica Pușcașu iar pe locul III, Maria Lupașcu. La categoria "Top student", câștigătorii au fost Olga Bleandură (locul III), Tiberiu Iștoc (locul II), care și-a îndemnat colegii "ca Mircea Radu: «Iubiți-vă mult»", Top Studentul de la "Mihai Eminescu" fiind Ioana Ivan. Eurocivica a acordat în plus diplome de merit elevilor și cadrelor didactice care s-au implicat în desfășurarea proiectului. Premiera a avut loc vineri, 18 aprilie, pe terenul de sport al instituției de învățământ în prezența unor reprezentanți ai sponsorilor - Unic General Constructor, Electroconstrucția SA și Rombet, a președintelui Ilie Bârză și a secretarului asociației, Cătălin Dinu. Nu a lipsit nici Gabriela Achihăi, președinta FSC, un partener al tinerei "Eurocivica".

(Laura HUIBAN - Ziarul de Bacău)

ORIZONTURI NOI - revistă a Societății Culturale a Elevilor și Profesorilor

din Colegiul "Mihai Eminescu" Bacău

Profesor coordonator: prof. Roxana ROȘU

ISSN 1582-7089

Colegiul de redacție:

Redactor șef: Ioana Alexandra GRAPĂ, a XII-a C

Președinte prof. Constantina HULEA

Publicistică: Bianca ANDONE, a XI-a B

Literatură și artă: Ariadna MOROȘANU, a X-a A

www.meb.ro

Grafică și tehnoredactare: ing. Cristian FILIOREANU

Bacău, str. Mihai Eminescu nr.35

600 BACĂU

ORIZONTURI NOI

Interviu cu domnul primar ing. Romeo Stavarache

Întrebare: Domnule primar, vă mulțumim că ați acceptat să ne răspundeți la câteva întrebări. Fiind un interviu pentru o revistă liceală, firesc, ne-ar interesa mai întâi cum ați caracteriza perioada celor patru ani de liceu?

Perioada în care am fost liceean a fost cea mai frumoasă din viața mea și cred că cei mai mulți dintre noi își aduc aminte cu multă plăcere de adolescență. Este perioada marilor descoperiri, a primelor, cum era atunci, ceaiuri dansante,

a primului dans, a primului sărut, a primelor plimbări.

Întrebare: Păstrați în suflet amintirea unui profesor special, a unui obiect preferat?

Amintirea anilor petrecuți în liceu este cea mai frumoasă pentru mine. Sunt anii în care am descoperit cele mai multe și mai importante lucruri. După strictețea orelor de curs, de la care nu prea chiuleai, „explodam” de-a dreptul în tot soiul de șotii care mai de care mai năstrușnice, abia așteptam sâmbăta pentru a merge la o petrecere, ieșeam cu prietenii. Toate însă le făceam cu măsură și nu prea ieșeam din tiparele vremii. Profesorii erau destul de rigizi, iar comunicarea cu elevii schiopăta pe ici pe acolo. Am beneficiat însă de educația profesorului de matematică, un om deosebit. Avea un mod de a se impune fantastic. Fără să ridice tonul, fără să te jighească, te făcea să te rușinezi de boacănile tale, îți venea să intri în pământ de rușine. Era cel mai apropiat de noi, ne înțelegea, un fel de „Socrate” din filmele vremii „Liceenii”, „Declarație de dragoste”. Pedagogul perfect. Foarte mult mi-a plăcut chimia, știu, un obiect detestat de mulți. Chimia, dacă ajungi să o înțelegi, îți oferă satisfacții nebănuite, răspunsuri la o multitudine de întrebări esențiale. Am fost cel mai bun elev din clasă la chimie, am participat la olimpiade și am reprezentat liceul la faza națională. Mai târziu, chimia m-a ajutat în viața profesională, invențiile mele bazându-se tocmai pe chimie.

Întrebare: Ați prins, pe parcursul vieții dumneavoastră școlare, și perioada antedecembristă, așa încât puteți face o comparație între ce a fost și ce este acum învățământul românesc. Există deosebiri esențiale?

Există o deosebire majoră între cele două perioade din punctul de vedere al relației profesor - elev. Cred că acum profesorii manifestă o mai mare maleabilitate față de elevi, o mai mare înțelegere cauzată, așa spune, de personalitatea mult mai pronunțată a elevilor.

Atunci, unii profesori se comportau cu elevii ca niște stăpâni absoluți, împingeau actul educațional dincolo de limitele normale. Astăzi, învățământul se situează pe alte coordonate.

În primul rând, nu mai există subiecte tabu, legate de politică sau de sex, de exemplu, și cred că este un lucru bun cu condiția să nu se exagereze. Apoi există această deschidere, această explozie informațională, lucru de care noi nu am beneficiat. Există Internetul, iar în orice librărie găsești lucrări de specialitate semnate de profesori renumiți. Toată această explozie informațională îl face și pe profesor să fie mereu bine pregătit, să poată face față oricăror întrebări. Un mare avantaj este și posibilitatea studierii în licee și universități renumite din toată lumea. Este esențial ca ei să se întoarcă acasă iar cunoștințele dobândite să le folosească în interesul comunității. Aș mai remarca apoi comunicarea dintre elev și profesor, materializată în activități extracurriculare, o provocare pentru ambele tabere.

Întrebare: Ați fost profesor, alături de Ionel Palăr, pentru tineretul liberal. Regăsiți elemente comune între meseria de profesor și funcția pe care o dețineți?

Acum câteva luni am câștigat din nou o competiție și am ajuns primar. Sunt, dacă doriți, ca un profesor cu aproape 200.000 de elevi. De foarte multe ori, când sunt preocupat, îngândurat, mă gândesc ce soluție ar fi aplicat fostul meu profesor de matematică, de exemplu. Mă ajută foarte mult disciplina pe care mi-am însușit-o în anii de școală.

Întrebare: Școala se definește, pentru noi, elevii, prin cursuri și mult așteptatele vacanțe. Cum ați alege să vă petreceți vacanțele, dacă ar fi să dați timpul înapoi?

Dacă aș fi din nou liceean, aș alege să-mi petrec vacanțele în tabere, împreună cu colegii de vârsta mea. Dacă taberele ar fi tematice ar fi și mai bine, pentru că aș putea îmbina într-un mod fericit distracția cu studiul. Toate vacanțele mi le-aș petrece în țară, deoarece sunt locuri minunate de văzut. Și astăzi concediile mi le petrec în țară, de regulă la munte și în preajma mănăstirilor de care sunt foarte legat. Comuniunea cu Divinitatea este foarte importantă.

Întrebare: Cei maturi, cu experiență, trecuți prin sușurile și coborășurile vieții de licean, sunt în măsură să dea sfaturi utile adolescenților. Ați încerca și dumneavoastră?

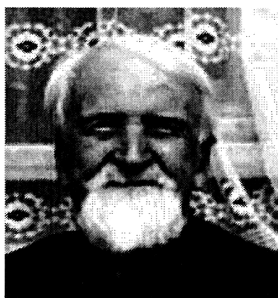
Nu pot să dau sfaturi tinerei generații, o generație măcinată de întrebări, deabusolată și confuză atunci când trebuie să-și aleagă sistemele de valori. Mai curând pot să-mi asum răspunderea să încerc să schimb această stare de lucruri. Îmi doresc ca de pe băncile școlilor să iasă și mai departe, zeci de ani de acum înainte, generații întregi de elevi care să facă cinste profesorilor care i-au instruit și familiilor lor. Aceleași vorbe frumoase să le regăsiți la viitorii absolvenți care astăzi nici măcar nu sunt născuți.

Bianca ANDONE, a XI-a B

BĂCĂU 600

ORIZONTURI NOI

Testamentul spiritual al Părintelui

„Ne aflăm la sfârșitul epocii de stăpânire ateistă care a căutat în toate felurile să golească sufletul poporului nostru de spiritualitatea creștină, reducându-i viața la preocupări strict materiale - nesatisfacându-i nici aceste necesități - și la anularea identității lui.

Bisericii noastre i se cere acum să înceapă o activitate care să vindece gravele urmări lăsate în generațiile mai noi de această îngustă și fanatică stăpânire antireligioasă și antinațională. Toți slujitorii s-ar cuveni să propovăduiască cuvântul despre Hristos cu o râvnă neîncetată și o caldă

putere convingătoare: nu numai duminica și în sărbătoare la Sfânta Liturghie, ci la fiecare slujbă ar trebui să vorbească explicând înțelesul lor, rugăciunile rostite, conținutul Sfintei Evanghelii.

Preotul ar fi bine să nu mai fie în nicio clipă un rugător distant, separat, ci să caute să atragă și să însuflească pe toți credincioșii la rugăciunea prin rugăciunea lui. Să nu se vadă la el nicio preocupare de răsplată pentru contribuția lui. Nu va fi lăsat de popor să sufere de lipsuri nici el, nici familia lui.

Cu deosebire trebuie introduși în cunoștința credinței creștine copiii și tinerii, cărora li s-au băgat în cap tot felul de argumente împotriva credinței. Preoții n-ar trebui să aștepte numai să-i caute credincioșii cerându-le vreo slujbă, ci și ei să caute tot felul de ocazii de a se întâlni și de a le vorbi și a le dovedi adevărul și importanța credinței creștine: în întâlnirea cu oamenii pe străzi, pe ulițe, în căutarea lor sub diferite motive în fabrici, în birouri, intrarea în vorbă cu ei în trenuri, dar mai ales în căutarea lor în spitale. Hristos și Apostolii n-au așteptat să-i caute oamenii să le facă cunoscută credința, ci au umblat tot timpul printre ei făcând aceasta.

Propovăduirea lui Hristos și a pildei iubirii Lui de oameni s-ar cuveni să fie unită cu practicarea pilduitoare din partea preoților a acestei iubiri. Orfanii s-ar cuveni să găsească prin sau în preoți un locuitor al părinților; bătrânii, săracii, bolnavii la fel ar fi să cunoască prin preoți că nu sunt singuri pe lume. La Atena și în general în Grecia, fiecare parohie are un comitet de doamne din care câte una dimineața pleacă într-o mașină a parohiei la bătrânii parohiei și-i îmbracă și le duce de mâncare, sau îi aduce să mănânce într-o sufragerie de lângă biserică. Alte parohii se ocupă de orfani și de săraci în formele potrivite. Episcopii iau câte un spital întreținut de ele sau câte un cămin pentru studenții săraci, condus de preoți. Ei ar urma astfel pilda Sfântului Vasile cel Mare, care a fost nu numai unul din cei mai mari scriitori bisericești, ci a și organizat în orașul său de reședință, un grup de spitale, de orfeline și de alte forme de ajutorare a celor ce aveau nevoie.

Sunt sigur că toți parohienii ar ajuta pe preot și toate parohiile pe episcop să îndeplinească această operă. Să trecem în practică predica despre comuniunea iubitoare între noi pe care ne-o cere Hristos. Această activitate ar fi bine să fie stimulată și supravegheată de episcopii înșiși. Ar fi un mare bine dacă aceștia ar reveni la modul viețuirii Apostolilor ai căror urmași deplini sunt, mod de viață la care unii au rămas în toate timpurile. Ar fi bine să nu se uite că la bază sunt călugări, care au dat votul smereniei și al sărăciei. Ar fi minunat să umble cu simplitate tot timpul printre credincioși, ca Apostolii”.

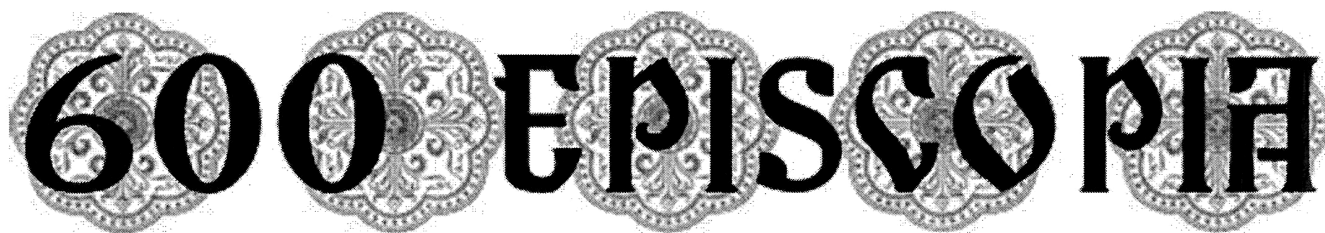
Selecție realizată de Ioana Alexandra GRAPĂ, a XII-a C

Părintele Dumitru Stăniloae: un dar pe care Dumnezeu l-a făcut Ortodoxiei

5 octombrie 2008 - 15 ani de la mutarea la lăcașurile de veci a Părintelui Dumitru Stăniloae

Deceniul al nouălea al secolului al XX-lea a fost pentru români unul plin de frământări și de privațiuni. Programul de inginerie socială aplicat de partidul unic urmărea sistematizarea Bucureștilor și a marilor orașe, distrugerea satelor prin mutarea a circa șase milioane de români în “blocuri proletare”. Aveai senzația că țara întreagă devenise un lagăr de concentrare. Peisajul dezumanizant era umplut de molozul bisericilor dărâmate și al satelor distruse, al cozilor interminabile la care se aștepta ore în șir de la miezul nopții, indiferent de anotimp, de bătrânii înghețați în “cutiile” fără căldură. Într-un asemenea context social, care a coincis cu perioada studenției mele, l-am cunoscut pe **Părintele profesor Dumitru Stăniloae**. Întrucât din 1978 se retrăsese definitiv de la Facultatea de Teologie, în jurul personalității sale a fost țesută cu grijă o pânză a uitării, a ignorării faptului că exista, că exista în carne și oase. Deși numele său era invocat aproape în toate studiile de teologie, totuși se crease impresia unei absențe.

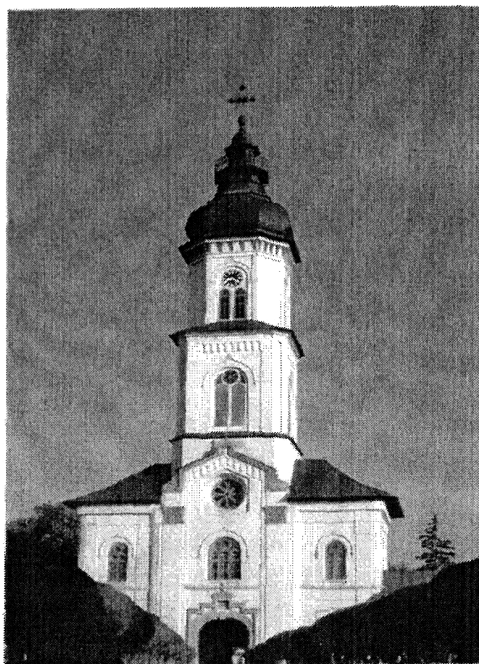
Și totuși, pe strada Cernica din București trăia, într-un apartament modest, cel care avea să fie numit “**Patriarhul teologiei ortodoxe românești**”, alături de maica preoteasă, Marioara, îngerul său păzitor în această viață.

Într-un asemenea moment am descoperit sprijinul de care aveam nevoie, pomul statornic înrădăcinat în pământul roditor al Bisericii. Într-o vreme a confuziei am simțit în acel spațiu, în apropierea Părintelui, atmosfera inspirată de Dumnezeu a Sfinților, unde firii și naturii li se deschid cu totul alte perspective înnoitoare, în ciuda formelor efemere prin care trecem. Într-o vreme în care se urmărea depersonalizarea prin transformarea individului într-o rotiță a unui mecanism care era numit "marea masă", Părintele vorbea despre marea taină a persoanei descoperită nouă prin Mântuitorul Iisus Hristos. Îmi amintesc câtă bucurie am avut când mi-a dăruit manuscrisul dactilografiat al lucrării *Chipul nemuritor al lui Dumnezeu*, precum și al lucrării *Persoana umană în veșnic dialog cu Dumnezeu*. Citeam doar câteva pagini pe zi și simțeam o bucurie care dospea în mine, gânduri creatoare, pentru ca apoi, cu entuziasmul debordant al adolescentului, să împărtășesc și altora din bucuria mea.

Părintele unea în personalitatea sa, într-un chip armonios, pe preotul ortodox cu teologul de mare iubire și cuprindere, pe preotul căsătorit preocupat de Filocalie, pe omul înaintat în zile, dar cu duhul tânăr, plin de iubire pentru cei de aproape și pentru cei de departe. Deși pentru mulți era numai un riguros păstrător al dogmei și al adevăratei noastre credințe, Părintele demonstra că, tocmai de aceea, e plin de căldură și cu inima deschisă tuturor. Așa cum afirma un monah aghiorit, el era și este "lauda și bucuria ortodocșilor, nădejde și mângâiere fiecărui om care caută adevărul". În perioada aceea tocmai terminasem de tradus din Sfântul Atanasie cel Mare "Cuvântul împotriva elinilor", "Cuvânt despre întruparea Cuvântului" și "Trei cuvinte împotriva arienilor", adunate în volumul al 15-lea din P.S.B., precum și Epistole la Viața Cuviosului Părintelui nostru Antonie, în volumul al 16-lea din P.S.B. Era entuziasmat de personalitatea Sfântului Atanasie, pe care îl simțea inspirându-l și ajutându-l în truda sa zilnică. Acest dialog cu Sfântul Atanasie avea să dospească *Chipul nemuritor al lui Dumnezeu*, iar acest lucru se poate observa ușor din faptul că partea întâi se deschide prin următoarele cuvinte: "o definiție a chipului lui Dumnezeu întipărit în om și o implicare a nemuririi omului în această calitate a lui, a dat Sfântul Atanasie cel Mare". Urmează apoi o serie de citate din opera *Despre întruparea Cuvântului*. O mare bucurie am simțit, de asemenea, în momentul în care mi-a încredințat manuscrisul Sfântului Chiril al Alexandriei, *Închinarea și slujirea în duh și în adevăr*, spre a-l preda secretarului Editurii Institutului Biblic și de Misiune al B.O.R.

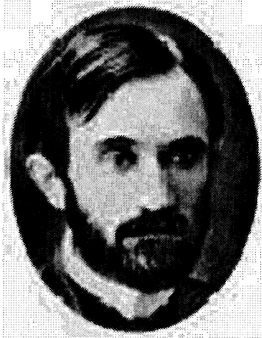
Fiecare Sfânt Părinte făcea să izvorască în sufletul Părintelui Dumitru o bucurie aparte. Astfel, după traducerea Sfântului Simeon Noul Teolog, avea să scrie lucrarea *Iisus Hristos, lumina lumii și îndumnezeitorul omului*. Observând aceasta, mi-am dat seama de diferența dintre Părintele Dumitru și ceilalți traducători ai operelor Sfinților Părinți. La Părintele Dumitru, esențiala era comuniunea cu Sfinții pe care îi traducea și care îl inspirau în această muncă de tâlmăcire. Metodele pe care i le pune la îndemână filologia clasică sau ermeneutica se integrau în mod firesc acestei comuniuni. Simțea în preajma sa, când îți vorbea, cum se hrănește de la Părinți, cum pune în valoare și asimilează mesajul lor, cum întrupează într-un mod firesc viața și învățătura lor. În această trăire a sa ni-i prezintă și nouă, călătorind împreună cu noi, într-o lume apăsată de marea confuzie a păcatului.

Faptul de a-l fi cunoscut pe Părintele Dumitru mi-a creat sentimentul încrederii și siguranței în lucrarea lui Dumnezeu în istorie, chiar și în acea perioadă a studenției, plină de molozul locașurilor dărâmate, a fricii și terorii că ești urmărit în fiecare clipă de niște forțe diabolice care căutau să se insinueze chiar și în cutele cele mai profunde ale sufletului tău, când Părintele îndemna "să mergem către Iisus din adâncurile inimii". Chiar și în acea perioadă a lașității și compromisiului grosolan în numele unor pretinse interese ale familiei sau ale copiilor, prezența sa, încrederea sa profundă în Ortodoxie, în valorile răsăritene, în neamul său, preschimba, prin Hristos, patima oarbă a istoriei în calea Învierii. Ceea ce mă întărea în prezența Sfinției sale era atitudinea cu care trata orice problemă. N-am simțit vreodată la Părintele vreo

umbră de superficialitate; *nimic din dragostea superficială, efemeră, sau din asprimea sterilă care pustiește*. Prezența sa răspândea o limpezime și o stare de liniște ce se înfățișa liturgic, dincolo de istoria imediată. În această atmosferă aveam să alcătuiesc lucrarea de licență *Persoană și comuniune*. Deși inițial propusesem ca tema să se circumscrie operei Părintelui Dumitru Stăniloae (*Persoană și comuniune în opera Părintelui Dumitru Stăniloae*), totuși acest lucru n-a fost acceptat din motive mai puțin ortodoxe, dar lesne de înțeles pentru acea perioadă.

ROMÂNULUI 600

Bacovia și Bacăul

Notorietatea creației bacoviene, dar și a poetului însuși, ca personaj insolit în peisajul literaturii române, a orientat demersul de față nu spre scoaterea din nou la iveală a datelor biografice sau spre sumare considerații critice asupra creației sale, ci spre dezvoltarea relațiilor de profundă afiliație față de Bacău, pe care poetul le-a hrănit pe tot parcursul devenirii sale ca eu fizic și spiritual. În confesiunile sale, Bacăul este mereu sinonim cu „acasă”:

„M-am născut în orașul Bacău, unde, exceptând anii de studiu universitari, am trăit mai tot timpul. Nu țin minte să fi avut intenția de a mă stabili în alt oraș și mai ales în capitală. Aici m-am simțit la mine acasă”.

Soția poetului, Agatha Grigorescu Bacovia, surprinde în lucrarea intitulată *Bacovia*. Viața poetului raportarea permanentă a poetului la acest spațiu geografic căruia deseori imaginarul său poetic îi este tributari :

„La vârsta de 12-13 ani începuse să-l ispitească dorința de a se plimba singur, fără să mai ceară voie de la mamaia. Erau unele locuri ce îl atrăgeau puternic. Malurile Bistriței cu dealurile viorii, cu crângurile îndepărtate... Vâltoarea apei ce se revărsa în Siret...”

Învățase la geografie harta județului și orașului Bacău, cu împrejurimile lui de târg, cetate, oraș. Bisericile erau arătate pe hartă cu un cerc, deasupra cu o cruce...

Dintre acestea, «domnul» le spusese despre catedrala Sfântului Nicolae, pe lângă care trecea zilnic la școală, dioceza de prin secolul al XVII-lea clădită de ordinul franciscanilor (Bacoviensis) și biserica Precista (Sfântul Ion), zidită de fiul lui Ștefan cel Mare. Alexandru-voievod avea în paza sa Bacăul; înălțase această biserică pe un tăpșan ca un observator în fața dușmanilor, ce ar fi venit dinspre apa Bistriței spre inima Moldovei. Îl impresionau aceste mărturii ale istoriei noastre. Dintre bisericile de pe harta Bacăului, elevul nu cunoștea biserica Precista, care îl ispita prin sunetul clopotelor ei, ce se auzea până departe...

(...) Drumul spre Bistrița, cu aleea de plopi seculari în înserare îl recrea și îi turna balsam de alinare pe sufletul neliniștit. Bistrița părea că îi așterne la picioare toată poezia valurilor de neodihna, ca și neodihna gândurilor sale. Toamna îl afla prin aceiași codri și zăvoaie pășind peste foșnetul frunzelor bronzate sau putrede și ascultând bătaia vântului prin ramurile goale” ca niște instrumente jalnice de lemn”, părănd că surprinde însăși chemarea spre veșnicie. Poezia „Melancolie” datează de pe vremea acestor izolări spre a surprinde freamătul chemărilor ei:

*Ce chiot, ce vaiet în toamnă...
Și codrul sălbatic vinuește-
Răsună-n coclauri un buciom,
Și doina mai jalnic pornește.
(1899)*

Tot din acest an, cu temă inspirată din codrii de la Gherăiești, scrie și poezia “Furtună”:

*Prin codrii Bacăului
Văjâie vântul
Și-ntunecă lumea
Un cer ca pământul...*

Se simțea atras spre peisajul de oraș, cu viața lui oricât de stinsă în provincia fără nerv cultural, cufundată tot într-un soi de patriarhalism nu lipsit de farmec.

Uneori se strecura prin centrul plin de pietoni, vânturând mica distanță dintre grădina și Ateneul „Vasile Alecsandri”, toată plimbarea dusă și întoarsă de zeci de ori cu glasuri gălăgioase, cu alunecări iarna pe zăpada înghețată, cu atingeri de coate în serile de vară... „Pe drum e-o lume leneșă, cochetă” (“Amurg violet”). Am mers mult mai departe, trecând prin fața casei în care s-a născut. Am stat puțin să o privim: lubesc locurile acestea. Mi-au rămas prinse de suflet, cu tot prozaismul lor care îmi obosea de multe ori privirea dornică de mai frumos. Caut pe aici copilul care am fost; elevul ce mergea pe strada aceasta lungă, la școala Domnească, la Gimnaziu. Mai târziu, elevul de liceu. Ce am devenit? Ce am fost ieri? Ce voi fi mâine? Viața e un permanent avatar. Ne căutăm și nu ne regăsim. Iată-ne și în dreptul hanului...cel din poezia “Rar”:

*Singur, singur, singur
Într-un han, departe -
Doarme și hangiu,
Străzile-s deșarte,
Singur, singur, singur”.*

Sărbătorit fiind în iulie, 1947, la Bacău, George Bacovia declara:

„Cu plăcută emoție, mulțumesc orașului meu natal și distinșilor inițiatori ai acestor momente de artă pentru cinstirea ce mi-au adus mie și poeziei moderne. Duc cu mine imaginea acestui popas înălțător dorind Bacăului cât mai mulți creatori de artă. În sărbătorirea de astăzi să vadă stimulentele unor vremuri mai prielnice avânturilor creatoare.”

Dincolo de toate celelalte avânturi creatoare care s-au manifestat sau nu în peisajul băcăuan postbacovian, singura certitudine e amprenta definitorie pe care poetul a impregnat-o orașului său natal.

Prof. Roxana ROȘU

600 BĂCĂU

Grigore Tăbăcaru - un adevărat apostol (1883 - 1939)

A fost profesor, om de știință, istoric și cetățean, a fost sufletul vieții culturale de la începutul secolului al XX-lea din Bacău. A cheltuit o energie uriașă să lumineze oamenii. A fost „Un Om Bun”, cum spunea Octavian Voicu, un om care se dăruia altora.

Concomitent cu activitatea didactică, a scris numeroase articole, studii și lucrări de pedagogie și psihologie („Caracterul”, „Problema pedagogiei sociale”, „Problema personalității”, „Didactica”, „Problema școlii active”, „Didactica experimentală”, „Psihologia”,

„Protecția copiilor”), de filosofie („Introducere în filosofie”), de istorie („Bacăul în secolul al XV-lea”, „Bacăul de altădată”).

Pe lângă activitatea de mare pedagog și pe lângă opera sa scrisă, a tipărit ziare, reviste, buletine pedagogice, broșuri, cărți pentru popor. Împreună cu George Bacovia a înființat societatea „Ateneul Cultural” și a publicat revista cu același nume. A sprijinit afirmarea poeziilor lui George Bacovia și Ștefan Petică, a tablourilor pictorului Nicu Enea.

Ca profesor, Grigore Tăbăcaru a știut să găsească cheia suflătoare a fiecăruia dintre elevii săi, s-a făcut iubit și stimat de ei și, mai ales, a știut să le formeze personalitatea.

Ca om de știință, era la curent cu tot ce s-a scris în domeniul pedagogiei.

Una dintre ideile de bază ce se desprinde din opera lui Grigore Tăbăcaru valabilă și astăzi este aceea că „școala și educatorul trebuie să pornească de la cunoașterea copilului”.

De asemenea, Grigore Tăbăcaru susținea că „în fiecare om este ascunsă o personalitate. Însușiri și dispoziții sunt puse în fiecare. Ceea ce este greu și anevoios este recunoașterea însușirilor și orientarea lor”. Grigore Tăbăcaru condamna bătaia, despotismul, pedanteria educatorilor. „Educația nu înseamnă nici într-un caz numai examinare, educația înseamnă transmiterea de aptitudini, sentimente, sugestii, multă însuflețire, avânt, simțuri alese, viață și la urmă cunoștințe”. Grigore Tăbăcaru condamna programele școlare și orele încărcate. Și acum această revoltă a marelui pedagog este actuală, pentru că și acum se vorbește despre supraîncărcarea elevilor. „Programele sunt opera unor oameni prea savanți. Sunt pline de cunoștințe învechite - fără rost - bune de uitat și care nu prea pun în acțiune funcțiile mintale. Cunoștințele netrăite și negândite de copil și reproduse numai fidel, nu vor deveni niciodată gânduri și idei.”

Grigore Tăbăcaru susține ideea educării permanente: „Adevărata școală începe după ce copilul rămâne singur și acesta atârnă de gustul ce i-a rămas pentru școală pentru a continua ceea ce ea l-a deprins” a scris într-un articol din ziarul „Vulturul” marele pedagog.

Marea lui curiozitate și iubirea pentru Bacău l-au determinat să facă cercetări și în domeniul istoriei. Cunoștea toate detaliile în legătură cu istoria orașului și județului Bacău și avea o deosebită plăcere să vorbească despre timpurile îndepărtate ale acestuia, evidențind aspectele pozitive.

A desfășurat o susținută activitate cetățenească și o bogată activitate culturală, de popularizare a științei și culturii, a fost un animator cultural. Pentru el acțiunea pedagogică nu însemna numai acțiunea de profesor cu elevii în cadrul școlii, ci activitatea care se extindea asupra întregii societăți științifice, cămine culturale, bănci populare, cooperative, case de citire, teatru etc.

Ca învățător, aduna în jurul său țărani, le citea cărți, le dădea sfaturi agricole, se zbătea pentru înființarea de bănci populare, biblioteci, reviste. Pretutindeni unde ajungea ținea conferințe pe teme foarte diverse: „psihologia colectivă”, „voința și educația ei”, „importanța bibliotecilor și a șezătorilor populare”, „necesitatea băncilor populare”, „despre cultura grâului” etc. A încercat să se facă înțeles de toată lumea simplificând și ideile cele mai abstracte.

La sfârșitul anului 1936, legat de această intensă activitate, Grigore Tăbăcaru se confesa : „Ani de-a rândul am ținut conferințe, am scos reviste, am scris broșuri, cărți, articole. Din puțina mea știință am rupt și am dat celor mulți din întuneric. Sute de conferințe am rostit pe scena Ateneului Municipal din Bacău, la cercurile culturale și în sălile improvizate din mahalale. Peste tot am fost întâmpinat cu „bun venit!” Legam prietenii noi de cele vechi. Multe nopți le-am dormit în odăi înghețate, multe coaste de plaiuri alunecoase le-am urcat și am trecut prin codri sau am împins la mașină pentru a o scoate din tăuri... Toate acestea pentru a fi mai „bine” ! ”

Personalitate multilaterală, Grigore Tăbăcaru, prin concepția sa și prin implicarea în problemele comunității, rămâne actual și contemporan.

Prof. Adriana CĂLUGĂRU

BĂCĂU 600

CRONICA LITERARĂ

De Ioan NEACȘU

Ospiciul, de Vasile Baghiu, ed. Vinea, 2006

Premiul pentru proză al Asociației Iași a Uniunii Scriitorilor, decembrie 2007

Romanul lui Vasile Baghiu are o istorie lungă. Eu l-am citit în manuscris acum cincisprezece ani și am știut de atunci că am în mâini o carte importantă. Autorul era un poet deja cunoscut pentru originalitatea și curajul cu care, încă de la debutul său în „Ateneu”, milita pentru o poezie altfel decât a optzeciștilor, pe care a botezat-o „himerism”. A câștigat adepți chiar și printre poeții mai „bătrâni”, chiar și în străinătate, unde se mișcă la fel de lejer ca în literatura română și este sigur mai cunoscut decât la noi. A adunat poeziile în cinci - șase cărți, eseistica a lăsat-o împrăștiată prin reviste, a scris chiar și o carte de proză, dar acest roman la care a ținut cel mai mult nu a vrut să-l tipărească decât la „Cartea Românească”, editura Uniunii Scriitorilor care pe atunci consacra un scriitor. Au trecut anii, editura, dar și uniunea, au evoluat cum știm. A trebuit ca un prieten care are și o editură să-l convingă să renunțe la orgoliul de a fi tipărit de „Cartea Românească”, o editură intrată oricum în anonimat, și în ajunul Crăciunului trecut, când se întorcea din unul dintre deseale sale sejururi în străinătate, a avut surpriza să vadă, după atâția ani, romanul său tipărit. Vasile Baghiu este acum un scriitor important, nu mai contează unde-și tipărește cărțile, iar premiul acordat de Asociația Iași a Uniunii Scriitorilor pentru proză pe 2007 acestui roman este o dovadă a faptului că valoarea autentică poate fi până la urmă recunoscută.

Romanul, care inițial se numea „Sanatoriul”, are ca model, chiar dacă printr-o trimitere mai mult sau mai puțin ironică, „Muntele vrăjit” (un personaj care seamănă cu Hans Castorp, Zamisnicu, se spânzură!), dar este de fapt mai mult decât un roman inițiat, este o *imago mundi* ca-n „Istoriile” lui Mircea Ciobanu, sau „Lumea în două zile” a lui George Bălăiță.

Precum cartea lui Thomas Mann, „Ospiciul” descrie viața într-un sanatoriu de tuberculoși de lângă Piatra Neamț, pe care însă îl proiectează *in illo tempore* unde chiar identitatea personajului este incertă; el poate fi un bărbat sau o femeie, poate fi naratorul (se numește B.), sau însuși cititorul (p.11, 13). Aventura propriei sale existențe face parte din marea aventură a vieții, frenetică și grotescă, sublimă până la extaz. Mizeria fiziologicului, cu expectorații colorate și fetide, hemoptizii și accese de tuse se împletește cu dorința frenetică de viață, sex, beție, bărfă, multă bărfă. Granița dintre grotesc și urât, vulgar, pornografic este atât de insesizabilă încât este un adevărat miracol faptul că din bube, mucigaiuri și noroi autorul iscă frumuseți și prețuri noi! Folosind foarte diferite strategii narative, de la parodieri amuzante la Eugen Ionescu, sau Teodor Mazilu, la G. Bacovia, Urmuz ori Sfinții Părinți până la autoreferențialitate malițioasă ori hiperrealism, autorul caută și găsește!

Poet, Eseist, Nuvelist, membru al PEN-club și al Uniunii Scriitorilor din România, **VASILE BAGHIU** a absolvit Liceul Sanitar din Bacău, a debutat în revista noastră, „Orizonturi noi”, apoi în „Ateneu”, în „Amfiteatru” și în „Familia”, a publicat nouă cărți și sute de articole de critică, eseuri, poezii în reviste din România, SUA, Marea Britanie, Canada, Noua Zeelandă, a fost tradus în germană, spaniolă, italiană, rusă, maghiară, slovacă, cehă, iar în anul 2007 a primit premiul pentru proză al Uniunii Scriitorilor, filiala Iași, pentru romanul „Ospiciul”.

Cea mai bună cale de a construi o lume care să fie un echivalent elocvent al lumii noastre cea de toate zilele. Pe trei pagini, de exemplu, (pp.15-17) zeci de personaje cu sute de întâmplări compun o lume a sanatoriului, pentru descrierea căreia ar fi fost necesare sute de pagini. Chiar bărfa, omniprezentă în text, devine strategie narativă amplificând spațiul și timpul prin reflectarea caleidoscopică a lumii în personajele care, deși multe, sunt de fapt unul singur: „În zilele mohorâte B. se închidea în cameră și se băga în pat. Bun! Deci în zilele mohorâte B (cine este B ? dacă este cel din oglindă atunci sunt chiar eu și pot vorbi despre mine la persoana a doua (sic! n.m.I.N.), ca despre un străin, prezent peste tot, scriind o poveste sincopată, plină de fragmente din viețile altora, vieți care pot fi oricând ale mele, sperând că lucrurile, frazele, cuvintele se vor clarifica de la sine, prin ceața din preajma zidurilor și ferestrelor ospiciului) se închidea în cameră și se băga în pat”, iar la p. 87 „B. a intrat în camera sordidă, unde el se regăsea cu toate numele pe care le avea”. Personajul / personajele trăiesc intens în așteptarea morții o viață frenetică, evident grotescă pentru cine o privește din exterior, dar sublimă pentru universul sanatoriului. Umorel, chiar negru, cum este descrierea unui mort pe care soția vine să-l ia de la morga spitalului (p. 14), devine înțelegător când este vorba despre scenele de sex: „de ce dragostea-i întâmplătoare? așa cum era în ospiciu, precipitată, grăbită, disperată, de parcă fiecare moment ar fi fost ultimul, de parcă ar fi urmat să se prăbușească lumea, lumea aceea, cu femeile care făceau dragoste cu bărbații lor de ocazie pe masa radiologică a lui Dignan, sub becul roșu, în întuneric, în lumina roșie, între filmele agățate deasupra bazinului clipocitor; cu bolile lor, sexualitatea, cu hidrazida care mărește apetitul sexual, cu trupurile lor care simt preajma morții, care, din cauza asta se grăbesc să procreze, să se împerecheze prin pădure, vara și iarna, prin tufele care-i păzesc de vânt și nu de frig, așezându-și sub ei halatele, pe pământul rece, apoi drumul înapoi, prin zăpadă...”(p.91). Textul este de citat integral. Autorul pune sub lupă lumea materiei în putrefacție, prin fraze de un hiperrealism care fie prin enumerare, fie prin descriere amănunțită subliniază grotescul: „Sufocat aproape de efortul care-i înțețea tusea, luă de sub pat scuiptoarea metalică și scuipea acolo spută verzuie, fetidă, cu striații roșii de sânge, spută aerată, spumoasă”(p.21), sau: „...Izghireanu, culturistul care alegă toată ziua, când la deal, când la vale, când la vale, când la deal, dezbrăcat până la brâu ca să-și arate bicepsii, pectoralii, trapezii, dreptii abdominali, deltoizii, sternocleidomastoidienii, marii dorsali, romboizii, ridicătorii scapulei, dinții, oblicii și transverșii abdominali, alegă cu pletele-n vânt, stăpân pe viața lui.”(p.15). Viața este pusă de autor sub lupă pentru a-i îngroșa mizeria, ci pentru a o dilata până la transparență, astfel încât să se vadă ce este dincolo de ea. Grotescul nu este descris pentru pitorescul lui, autorul nu creează un text vulgar, sau pornografic, ci subliniază grotescul pentru a-l transcende: ”Citind jurnalul lui Julien Green înțeleg cât de ușoară este adoptarea pesimismului spune Vasile Baghiu. Pagini pline de semnele unei viziuni sumbre sunt la îndemâna oricărui scriitor cu un talent mediocru. Nu trebuie decât să privești în jur și să scrii. Mai greu este să scoți din mizeria cotidiană lumina aceea care ne traversează uneori și ne face să iubim viața. Cu toții știm că trăim într-o lume fundamental bolnavă și nu e nici un merit să trăncănești despre răul general. La ce mi-ar folosi să găsesc asta în cărți?” (p.56).

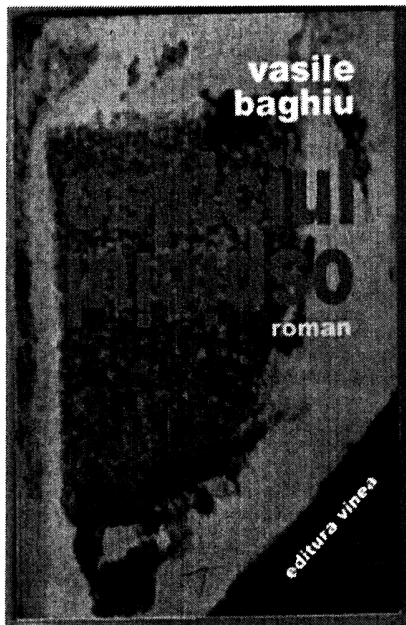
600 BĂCĂU

ORIZONTURI NOI

Sigur, urâtul este spectaculos în sine, se pot crea lumi de-a dreptul fascinante, precum cea din „Orbitorul” lui Mircea Cărtărescu, dar asemenea construcții nu duc la atât de râvnitul catharsis, ori la mântuirea creștină. Ele sunt modele ale iadului, dar sublimul existenței umane sub coviltirele lui Dumnezeu poate fi atins doar dacă, dincolo de existența strident colorată a sanatoriului în care temporar viețuiește, omul este capabil să vadă Lumina Lumii.

Viața și moartea devin astfel, din simple chiar dacă fascinante! spectacole, căi inițiatice spre nemurire. Personajul lui Vasile Baghiu ajunge în final în cimitirul sanatoriului, își sapă o groapă în pământul reavăn și se așază confortabil în ea, experimentând transcenderea materiei atât de mizerabil și de sublim descrise în roman: „M-am plimbat printre crucile părăginite. Într-un loc piciorul mi s-a înfundat. Am descoperit acolo un pământ mai afânat pe care puteam să-l scormonesc cu mâinile. Am trecut la această muncă pentru că doream un culcuș numai pentru mine. Am scos multă țărână până am făcut un locaș, o groapă, în care încăpeam bine, întins pe spate. M-am întins acolo și m-am acoperit cu țărâna neagră și grasă. Numai capul mi l-am lăsat afară. Pentru respirație, desigur. M-am încălzit bine. Astfel am privit cerul câteva zile și câteva nopți, așipind uneori. În acest timp nimeni nu a trecut pe acolo. Numai două vite au păscut într-o zi alături de urechile mele. Le simțeam aburii calzi care pufneau din nările lor largi și umede, însă, încet, încet, au trecut mai departe, lăsându-mă plin de gânduri. Mă gândeam că toate apucăturile acelea nu puteau să fie manifestările unui om normal, dar eu înțelegeam, înțelegeam totul: copacii, vitele, iarba, crucile, cerul, primăvara. Eram viu și aspiram către moarte din exhibiționism, pentru că totul era de trăit.”(p.132).

...și moartea!

In memoriam Ovidiu Iuliu Moldovan

Societatea Culturală a Elevilor și Profesorilor din Liceul „Mihai Eminescu” Bacău are un număr remarcabil de membri de onoare. Dintre aceștia nu puteau lipsi cei care au susținut recitaluri din lirica eminesciană, așa cum sunt Valeria Seciu, Ovidiu Iuliu Moldovan și Ion Caramitru care, ducând poezia lui Eminescu în toate colțurile țării, au ajuns și la Bacău în februarie 2003 cu prilejul unui spectacol Eminescu.

Dar vocea inegalabilă care a recitat Eminescu a fost cea a lui Ovidiu Iuliu Moldovan, unul dintre cei mai cunoscuți și apreciați actori români cu o carieră de peste 40 de ani, drept pentru care în 2004 munca lui era răsplătită cu *Premiul UNITER* pentru întreaga carieră.

Născut pe 1 ianuarie 1942 în satul Vișinelu, comuna Sârmașu, județul Cluj (interbelic), Ov.I.Moldovan a absolvit I.A.T.C. București în 1964 la clasa profesorului Octavian Cotescu. A debutat și a jucat pe scena Teatrului Național din Timișoara în perioada 1965 - 1969. Pe scena Teatrului Național din București, unde a început să joace din 1970, a apărut în roluri importante din opere ca : *Azîlul de noapte* de Maxim Gorki, *Bacantele* de Euripide, *Platonov* și *Livada de vișini* de A.P.Cehov, *Tamerlan cel Mare* și *Noaptea regilor* de W.Shakespeare, *Avram Iancu* de Lucian Blaga, *Jocul ielelor* de Camil Petrescu ș.a.

Actorul a apărut și în numeroase filme artistice precum: *Despre anume fericire* (1974), *Actorul și sălbaticii* (1975), *Dincolo de pod* (1976), *Profetul, aurul și ardelenii* (1978), *Artista, aurul și ardelenii* (1978), *Bietul Ioanide* (1980), *Castelul din Carpați* (1982), *Întâlnirea* (1983), *Horia* (1984), *Masca de argint* (1985), *Din prea multă dragoste* (1985), *Cuibul de viespi* (1986), *Punct și de la capăt* (1987), *Egreta de fildes* (1987), *Flori de gheață* (1989), *Călătorie de neuitat* (1994), *Somnul insulei* (1994), *Craii de Curtea Veche* (1995), *Crăciun însângerat* (1996).

Pe lângă rolurile din teatru și film, Moldovan a realizat peste 80 de emisiuni de poezie și a avut peste 60 de roluri în piese de teatru radiofonic. Apreciat a fost Ov.I.Moldovan și pentru interpretarea rolurilor pe care le-a deținut în filme de televiziune.

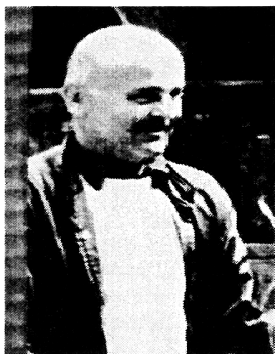
Actorul cu profil de medalie, cum a fost supranumit de regizorul Mircea Veroiu, sau **celălalt Cioran**, cum era numit în lumea teatrului, s-a stins din viață în urma unui stop cardio-respirator pe 12 martie 2008, în jurul orei 21, la Spitalul Universitar din București provocând o tragedie nu numai în lumea artistică ci și în rândul publicului de toate vârstele, pe care l-a cucerit de fiecare dată. Triști și îndurerăți, cei care l-au cunoscut mai îndeaproape au venerat personalitatea puternică a artistului cult, dedicat scenei, obsedat de perfecțiune și i-au evidențiat calitățile de om cu o forță interioară extraordinară, de mare caracter și prieten adevărat, curios, timid, sensibil, sufletist, dar ferm și vertical.

Plăcându-i în special Eminescu, de ziua lui, pe 15 ianuarie anul acesta, Ovidiu Iuliu Moldovan a susținut ultimul său recital pe scena Teatrului Național din București unde, ca și autorul *Odei (în metru antic)*, a rostit ca ultime cuvinte „Nu credeam să-nvăț a muri vreedată” dovedindu-și candoarea ieșită din comun.

Prof. Silvia CHESARU

BACĂU 600

George Apostu, o legendă românească

George Apostu s-a născut la 20 decembrie 1934, la Stănișești, județul Bacău, într-o familie de țărani moldoveni, iar sora lui a fost asistentă instructoare de practică la liceul nostru. Este absolvent al Institutului de Arte Plastice "Nicolae Grigorescu", București, secția sculptură, promoția 1959, clasa profesorului Ion-Lucian Murnu. Ca student participă la expoziția internațională de artă plastică în cadrul Festivalului Mondial al Tineretului de la

Moscova. În 1960 este profesor de desen la un gimnaziu din județul Buzău, în 1961 revine în capitală ca practicant în diferite ateliere de sculptură, pentru ca în 1964 să părăsească Bucureștiul pentru a lucra în diferite cariere de piatră din țară, fericită ocazie de a-și desăvârși ucenicia alături de cioplitori de piatră țărani. Odată cu anul 1964, când deschide prima sa expoziție personală de sculptură, în grădina Casei Scriitorilor din București, pentru care a și primit premiul Uniunii Artiștilor Plastici din România și premiul "I. Andreescu" al Academiei Române, începe drumul foarte lung al expozițiilor personale care i-au purtat pașii prin toată România, prin Franța, Belgia, Italia, Danemarca, Finlanda, Marea Britanie. A participat la Bienalele de la Paris, Sao Paolo, Veneția, New Delhi, Padova, Atena, dar și la numeroase expoziții de grup în țara noastră, U.R.S.S., Polonia, Ungaria, Franța, Italia, Belgia, Marea Britanie, Germania, Danemarca, Canada, Suedia, Grecia, Israel, Brazilia, India. A fost prezent la simpozioane de sculptură în Franța, Austria, Ungaria, Iugoslavia, Japonia. În 1982 a fost numit profesor de sculptură în lemn la Academia Michelangelo din Agrigento, Italia, pentru ca în octombrie, același an, să se stabilească la Paris, unde primăria îi oferă un atelier de creație. Se stinge din viață la 13 octombrie 1986, fiind înmormântat în cimitirul Pere Lachaise din Paris.

Cum a putut impresiona arta acestui român atât de profund criticii și cunoscătorii de artă, publicul larg de pe absolut toate meridianele? Dincolo de răspunsurile încercate, prea puține din păcate la noi, e o întrebare care rămâne deschisă pentru a-și găsi răspunsul propriu în spiritul tuturor celor care se vor apropia de opera sa. Dacă ar fi să-l urmărim pe criticul de artă Valentin Ciucă, ar trebui să admitem că nota definitivă a operei lui Apostu este dimensiunea ei metafizică. Ca un adevărat discipol al lui Brâncuși, creațiile sale se oferă într-o mai mică măsură privirii care are acces la exterioritate, rămânând stearpă de înțeles la granița oferită de percepție, cât mai ales vederii cea care te duce dincolo, unde imaginația, memoria (adesea arhetipală) dăruiește sensurile. Acest drum al marelui maestru, care spunea despre el că n-a sculptat păsări, ci "doar" zboruri, îl consacră pe Apostu în continuatorul aceluiași crez artistic.

Ce este însă minunat e că exact aceeași lecție este oferită de arta populară...

Dintr-un loc al perfecte și atemporalei autodefiniții a neamului, care este folclorul românesc, admirând organizarea ideală a volumelor și ritmurilor plastice ale troițelor ori porților țărănești, misterioasa și totodată normala lor sobrietate și eleganță, se pare că pornește filosofia pe care Apostu își clădește opera.

Căutările artistului s-au întrupat în câteva cicluri sculpturale: "Tatăl și Fiul", "Fluturi", "Iisus crucificat", ultimul ciclu ilustrând pe deplin nota creștină a sculpturii sale. "Fluturii", amintind de stâlpii funerarilor din vechile cimitire țărănești, sunt forme în ascensiune, emanând vitalitate și libertate. De altfel, Apostu spunea că pentru el "Fluturii" sunt "o lume de vis", forme care "ies din noapte îndreptându-se spre soare". "Poate că ei exprimă o aspirație a sufletului meu către cerul libertății" mărturisea el. Fascinația pentru mirajul luminii solare, izvor al vieții, se regăsește și în creația sa din Suwoko, Japonia, intitulată "Oglinda Soarelui", completată de sculptura monumentală expusă la Galați "Fructul Soarelui".

Lucrările sale se găsesc în parcuri, în piețe publice, muzee și colecții particulare din țară, Franța, Italia, Austria, Ungaria, Danemarca, Norvegia, Finlanda, Liban, Statele Unite, Canada, etc. Credința pe care George Apostu ne-o întărește prin opera sa, este aceea a imensei deschideri a spiritului românesc peste zări, fie ele și europene, și peste vremuri.

Prof. Paula POPA

Doina Melinte

Singura atletă care deține un record mondial pentru cea mai bună performanță la proba de o milă, obținut în anul 1990, la East Rutherford, este Doina Melinte. S-a născut pe 17 decembrie în Mlenăuți, comuna Hudești, județul Botoșani.

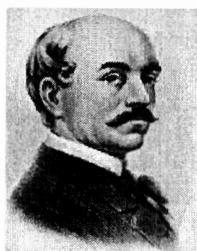
După ce a terminat patru clase în satul natal, a plecat la Câmpulung de unde a pornit către Liceul Economic din Bistrița. Ulterior, ea s-a mutat în Bacău, orașul care a devenit un nou „prieten”, pentru ea. Aici a fost admisă la Clubul Știința cu ajutorul căruia a obținut și cele mai mari rezultate, devenind campioană olimpică la Los Angeles, în 1984.

Doina Melinte, referindu-se la cariera sa de atletă de performanță, a precizat: „M-am apucat foarte târziu de atletism și am obținut rezultate foarte repede”. Cu toate că a început destul de târziu să practice atletismul, rezultatele au apărut imediat. În 1984, la Jocurile Olimpice de la Los Angeles a câștigat medalia de aur la 800 de metri și medalia de argint la cea de 1500 de metri. A fost declarată „Cel mai bun sportiv român al anului 1990”, este cetățean de onoare al municipiului Bacău, membru al biroului Federației Române de Atletism, maestră a sportului din 1978, maestră emerită a sportului din 1994.

Aurelia STRATULAT, a XI-a B

600 BĂCĂU

Vasile Alecsandri

Deși unele surse indică anul 1818, iar altele anul 1821, cert este faptul că "acel rege al poeziei" s-a născut la 21 iulie, în Bacău. Fiu de boiernași, Alecsandri a fost unul din cei trei copii supraviețuitori, cel ce avea să devină viitorul bard național.

A luat ca reper în formarea sa intelectuală cultura franceză (și-a dat bacalaureatul la Paris, în 1835, unde a urmat apoi studii de

literatură clasică) și folclorul românesc.

A participat cu entuziasm și implicare la mai toate evenimentele mari ale veacului său, cu precădere la revoluția de la 1848, la Unirea Principatelor Române din 1859 și la Războiul pentru Independență din 1877.

Ca scriitor aparținând perioadei pașoptiste, activitatea sa, alături de cea a altor personalități ale vremii, precum Kogălniceanu, Negruzzi sau Russo, a contribuit la instituirea premiselor culturii române moderne. "Dorul imitației s-a facut la noi o manie primejdioasă, pentru ca omoară în noi duhul național. [...] Traducerile însă nu fac o literatură." afirma Kogălniceanu în "Introducere" la "Dacia literară", în 1840.

În plan literar, a scris poezii, multe inspirate din folclor, precum volumele "Doine" și "Lăcrămioare", sau din situația socială (ciclul "Chirițele") și istorică ("Ođă ostașilor noștri"). Și-a mărturisit mereu dragostea pentru poporul din rândul căruia s-a înălțat: „*Mie mi-e drag românul și știu a prețui bunătățile cu care l-au dăruit natura. Mi-e drag să-l privesc și să-l ascult, căci e simplu și frumos în înfățișarea lui; căci e curat, înțelept, vesel și poetic în graiul său. Îmi plac obiceiurile sale patriarhale, credințele sale fantastice, danțurile sale vechi și voinicești, portul său pitoresc care la Roma se vede săpat pe coloana lui Traian, cântecele sale jalnice și melodioase și mai ales poeziile sale atât de armonioase.*"

În domeniul dramaturgiei a dat una dintre primele drame ale literaturii noastre ("Despot-Vodă"), comedii ("Chirița în provincie", "Ieșii în carnaval"), numeroase vodeviluri și "cântecele vesele", prin aceasta contribuind la începuturile teatrului românesc.

În cadrul Junimii, Titu Maiorescu spune despre Alecsandri: "În fruntea noii mișcări e drept să punem pe Vasile Alecsandri. Cap al poeziei noastre literare în generația trecută, poetul "Doinelor și lăcrămioarelor", culegătorul cântecelor populare părise a-și fi terminat chemarea literară (...). Deodată, după o lungă tăcere, din mijlocul iernei grele, ce o petrecuse în izolare la Mircești și iernei mult mai grele ce o petrecuse izolat în literatura țării, poetul nostru reînviat ne surprinse cu publicarea Pastelurilor...". El a fost inițiatorul pastelului românesc printr-un volum de versuri dedicate naturii.

Alte opere ale sale au avut ca inspirație propria-i poveste de dragoste pe care a trăit-o alături de Elena Negri. Suferind de o boală care îi număra zilele, Elena moare în brațele iubitului ei la 4 mai 1847. Ființei dispărute i-a dedicat poemul "Steluța" și ciclul "Lăcrămioare".

Ioana Alexandra GRAPĂ, a XII-a C

Ipoteze despre originea numelui Bacăului

Atât despre prima atestare a Bacăului, cât și despre originea numelui acestei așezări există mai multe ipoteze. Dar, dacă în ceea ce privește prima atestare documentară a Bacăului cei mai mulți istorici acceptă data de 6 octombrie 1408, când numele orașului este menționat în privilegiul comercial, acordat de domnitorul Moldovei, Alexandru cel Bun, negustorilor lipoveni, în privința originii numelui Bacăului nu s-a impus nicio ipoteză.

Bogdan Petriceicu Hasdeu aprecia în lucrarea "ETIMOLOGICUM MAGNUM ROMANIAE" cu privire la toponimul Bacău că "vorba nu este deloc slavică, nici ungurească și nici nu are a face cu zeul Bachus" că "silaba bac se găsește în orice limbă și în acest sens semnificația Bacăului nu este cunoscută; o etimologie sigură este peste puțină". Dar, tot el susține că soluția poate fi găsită prin cercetarea comparativă a denumirii unor orașe foarte asemănătoare ca pronunție și grafie, cum ar fi Bacăul și Bacu de la Marea Caspică.

Istoricii Constantin C. Giurescu în lucrarea "Târguri, orașe și cetăți din Moldova" și Al. Philippide în lucrarea "Originea românilor" susțin că numele Bacăului este de origine maghiară. C-tin C. Giurescu pleacă, în susținerea acestei ipoteze, de la sufixul "ău" existent în cuvintele de origine maghiară (făgădău) iar, Al. Philippide pleacă de la cuvântul "bako", călău în limba maghiară.

De (la) cuvântul "bako" circulă o legendă printre preoții catolici din această zonă. Un ungar din Călugăra, hoț de meserie, pentru a scăpa de pedeapsă a fugit în Ungaria și acolo a devenit călău (bako). Apoi acesta s-a întors în Moldova și a deschis un han pe locul de azi al așezării, care s-a numit Bako de la ocupația acestuia. Unii susțin că de aici vine și expresia "și-a găsit Bacăul", adică a dat de călăul Bako. Legat de această expresie Bogdan Petriceicu Hasdeu susținea că "și-a găsit Bacăul" nu bacăul (cu "b" mic) înseamnă că a mers până ce a dat de un hotar, a ajuns la vamă, unde a fost oprit și a controlat și nu a putut merge mai departe. Bacăul a fost localitate de vamă aici, ar putea fi o explicație plauzibilă.

Marcu Marcianu a fost alt cercetător care s-a ocupat de problema originii și vechimii numelui orașului Bacău. Acesta respinge legătura dintre numele orașului Bacău și cuvântul unguresc "bako" și susține o posibilă apropiere cu numele sfântului mucenic Vak (Vack), sau mănăstirea Backovo din Sudul Bulgariei.

Mulți dintre istoricii români, ca și o parte dintre lingviști renumiți, care s-au ocupat de această problemă, au ajuns la concluzia că aflarea etimologiei acestui nume este imposibilă.

Dacă nu putem spune care este originea numelui de Bacău, putem spune că în documentele medievale din sec. al XV-lea orașul Bacău apare sub următoarele denumiri: Bacove, Bacovia, Bacowya, Bacovea.

Prof. Adriana CĂLUGĂRU

BACĂU 600

Ioana Alexandra GRAPĂ, a XII-a C

Décor

Copacii albi, copacii negri
 Stau goi în parcul solitar
 Decor de doliu, funerar.....
 Copacii albi, copacii negri.

În parc regretele plâng iar.....

Cu pene albe, pene negre
 O pasăre cu glas amar
 Străbate parcul secular....
 Cu pene albe, pene negre.....

În parc fantomele apar...

Și frunze albe, frunze negre,
 Copacii albi, copacii negri,
 Și pene albe, pene negre,
 Decor de doliu, funerar....

În parc ninsoarea cade rar...

Scene

White trees, black trees
 Naked in the solitary park
 A scene of mourning, bleak.
 White trees, black trees....

Again regrets weep in the park...

With white feathers, black feathers
 Wanders a bird with a stark
 Voice through the age-old park....
 With white feathers, black feathers.

The phantoms appear in the park....

And white leaves, black leaves
 White trees, black trees,
 And white feathers, black feathers
 A scene of mourning, bleak...

A gradual, thin snowfall in the
 park....

Furtună

Prin codrii Bacăului
 Văjăie vântul
 Și-ntunecă lumea
 Un cer ca pământul-
 Și codru pe codru,
 Se umple de clocot,
 Iar toamna în hohot
 Le cântă prohodul....
 Și parcă mă cheamă
 De crengi atârând,
 Avesolomi gemând
 Cu plete-ncălcite...
 De spaimă mă prind
 Priviri rătăcite,
 Și mintea, de zgomot,
 Nimic nu-nțelege.
 Și aș vrea ca să mor
 Ca Romulus, rege,
 Uitat, legendar.....
 Cuprins de-o furtună,
 Pierdut, să dispar
 Prin codrii Bacăului.....

Gaudeamus

Zadarnic flaute cântă
 În aste zile păgâne-
 La vânt s-au dus aspirații
 Nimic nu rămâne.....

În vânt și uitare tot stând
 Cu zile grele, stăpâne-
 Oricine, orice am trăit,
 Nimic nu rămâne.....

Piano

Și iar toate-s triste
 Și azi, ca și ieri-
 Potop de dureri.

Și visul apune
 În negrul destin....

Și vremuri mai bune
 Nu vin, nu mai vin,
 Și nici mângâieri...

Și iar toate-s triste
 Și azi, ca și ieri...

Storm

In Bacau's woods
 The wind hurtles
 And an eart-hued sky
 Darkens the world-
 And wood after wood
 Is filled with a whirl,
 As autumn hoots
 Singing its dirge...
 I feel I am called
 By groaning Absaloms,
 Hanging from branches
 With tangled locks...
 In fright, my vision
 Begins to stray, in
 Clamour my mind
 Understands nothing.....
 And I'd like to die
 Like Romulus, king,
 Forgotten, a legend....
 Caught in a storm,
 To disappear, lost
 In Bacau's woods.

Gaudeamus

The flutes play in vain
 In these pagan days-
 Of aspirations borne on the wind
 Nothing remains.

All faces oblivion, wind,
 In hard, controlling days-
 Of abyone, anything that lived,
 Nothing remains.

Piano

And again all is in gloom
 Today, as yesterday-
 A flood of misery,

And the dream sets
 In destiny's darkness....

And better tomes
 Will not, will not come,
 Nor any consolation....

And again all is in gloom
 Today, as yesterday.....

Amurg

Ca lacrimi mari de sânge
Curg frunze de pe ramuri,
Și-nsângerat, amurgul
Pătrunde-ncet prin geamuri.

Pe dealurile-albastre,
De sânge urcă luna,
De sânge pare lacul,
Mai roș ca-ntotdeauna.

La geam tușește-o fată
În bolnavul amurg
Și s-a făcut batista
Ca frunzele ce curg.

Twilight

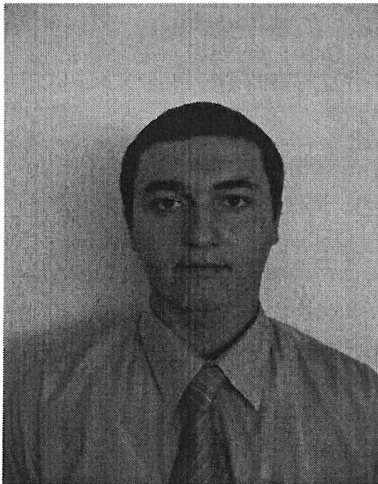
As large tears of blood
The leaves flow off branches,
And the bloody twilight
Slowly the room enters.

On blue hills
The blood-like moon climbs,
And the blood-like lake seems
Redder than ever.

A girl is coughing at the window
In the sick red twilight
And the handkerchief resembles
The falling leaves before night.

Ariadna MOROȘANU, a X-a A

Teodor Constantin NECHITA, a X-a A

Nocturna

Uitarea venea... a venit,
O lacrimă cade jos, totul tace.
Lampa obosită a clipit,
Orice obiect atins șoptește:- lasă-mă-n
pace...

De-acum...
Auzi ploaia plânge pe drum.
Pe un adânc tumult,
Pe urma unui mic pantof într-un parc
de demult.

Adorm... ascult...
Afară, la fereastră, toamna a spus:
- Of!...

Nocturnal

Forgetfulness is coming...it came
A tear is falling, everything's moan
The tired lamp blinked
Every touched object whispers-leave
me alone
From now on
You hear the rain cry in one tone
On a deep tempest
On the trail of a small shoe in a park
Of the oldest.
I fall asleep..I listen
Outside the window, the autumn said:
Uff!

Negru

Carbonizate flori, noian de negru...
Sicrie negre, arse, de metal,
Veșminte funerare de mangal,
Negru profund, noian de negru...

Vibrau scânteii de vis...noian de negru,
Carbonizat, amorul fumega-
Parfum de pene arse, și ploua...
Negru, numai noian de negru.

Black

Carbonised flowers, intense black
Burned-black metal coffins
Mangal funeral dresse
Deep black, intense black

Sparks of dreams were vibrating,
intense black
Carbinised, the love was smoking
Burned feather perfume, and it was
raining
Black, intense black.

Elevi coordonați de prof. Ana Maria ANDRIOAIE

Curtea Domnească și Biserica Precista

Urmare din pagina 5

Situl arheologic „ansamblul Curții Domnești din Bacău” este un loc încărcat de istorie. Între curțile domnești din care au jucat un rol însemnat în istorie a fost și cea de la Bacău, situată în curtea bisericii „Precista”, în centrul orașului această urmă a trecutului atestă faptul că strămoșii noștri au trăit pe aceste meleaguri încă din epoca bronzului.

În vremea lui Ștefan cel Mare și Sfânt s-a ridicat ansamblul domnesc al „Curților de la Bacău” format din Casa Voievodală, Turnul de apărare, Biserica „Precista”. Cu timpul, au fost scoase la iveală fundațiile casei domnești și ale Turnului de apărare. În 1646, Curțile domnești erau deja în ruine, însă Vasile Lupu repară lăcașul, pentru ca, mai târziu, să-l închine sfințelor mănăstiri de la Athos.

Ultimile lucrări importante de restaurare realizate la Biserica „Precista” s-au făcut în perioada 2001-2004, când au fost recondiționate picturile din interior, ridicată casa praznică și reparat acoperișul. Fundațiile și partea subterană a Curții domnești, au fost identificate de arheologii băcăuani în 1967, în prezent aceste vestigii fiind ocrotite și amenajate pentru a fi vizitate de turiști. Astăzi pot fi văzute numai zidurile subterane, care coboară la adâncimea de 2 metri. Curțile domnești au avut un rol important în procesul de urbanizare al orașelor românești, printre care și a Bacăului.

Monumentul care stă mărturie de cinci sute de ani asupra statorniciei în credința ortodoxă a oamenilor din această localitate a fost ridicat din inițiativa lui Alexandru Voievod, fiul lui Ștefan cel Mare.

Biserica „Precista” a fost construită din piatră de râu în anii 1490-1491. Acest monument aparține stilului moldovenesc, caracteristic epocii glorioase ale lui Ștefan cel Mare. După unele lucrări din anii 1854, 1911, 1925, prin grija Comisiei Monumentelor Istorice, construcția a căpătat forma inițială.

Biserica are un plan treflat cu turla pe naos. Lăcașul realizat la sfârșitul sec. al XV-lea, a fost folosit o vreme de aproximativ 150 de ani fără reparații deosebite, însă după o perioadă mai lungă de timp, reparația bisericii de către domnitorul Vasile Lupu, a salvat monumentul de la ruină.

În urma unor donații s-au realizat unele lucrări de întreținere a monumentului, s-au făcut catapeteasma, ușile împărătești și cele diaconești. Catapeteasma bisericii din Bacău este o adevărată operă de artă, o moștenire din sec. XVII-lea. Ansamblul iconografic este foarte valoros nu numai prin vechimea sa, dar și prin armonizarea deosebit de reușită.

Biserica este înconjurată de un zid de cărămidă care are rol de apărare a întregului complex medieval format din Biserica „Precista”, Curtea domnească și turnul locuința.

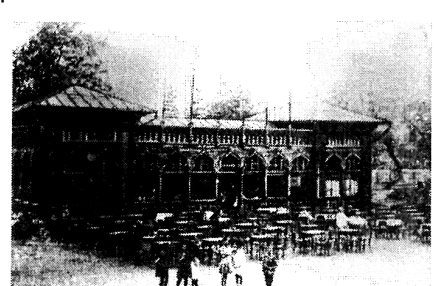
Lăcrămioara MONDAN, a X-a B

Prof. Petru HEISU

Această bucurie a continuat și după plecarea mea la Seminarul Teologic din Buzău, unde am încercat să dau expresie clipelor trăite în prezența Părintelui. Una dintre aceste expresii este și organizarea Simpozionului „Dumitru Stăniloae” la acest seminar în anul 1991, având ca invitați pe Părintele profesor Constantin Galeriu și pe poetul Ioan Alexandru. Ca o mărturie a acestui eveniment a rămas epistola Părintelui Dumitru către elevii Seminarului Teologic din Buzău. Prezența celor patruzeci de elevi de la Seminarul Teologic din Buzău la aniversarea a optzeci și nouă de ani (16 noiembrie 1992) nu era altceva decât o mulțumire pentru darul pe care îl primisem de la Dumnezeu prin Părintele Dumitru.

Mult mai târziu, după trecerea la cele veșnice a Părintelui, aveam să gust bucuria prezenței sale peste timp la Facultatea de Teologie a Universității „Aristotel” din Tesalonic, prima Universitate care i-a acordat titlul de Doctor Honoris Causa, în 1976. Șederea pentru o perioadă mai lungă la Tesalonic mi-a prilejuit și întâlnirea cu bunul prieten al Părintelui Dumitru, Arhimandritul Gheorghe Kapsanis, Starețul Mănăstirii Grigoriu din Sfântul Munte Athos. Părintele aghiorit făcea următoarea mărturisire despre teologia Părintelui Dumitru: *„Teologia Părintelui nu este intelectuală, nu este formală, schematică, ci revelație și participare la viața veșnică. Astfel el dă măsura teologiei ortodoxe (s.n.). Teologia lui privește lumea aceasta și, în același timp, cheamă pe contemporani spre lumea tainică a inimii”*.

Iată de ce Părintele Gheorghe Kapsanis făcea aceasta afirmație: *„Părintele Dumitru constituie darul scump al lui Dumnezeu pentru Biserica noastră și pentru umanitate”. Pentru acest dar scump pe care Dumnezeu l-a făcut Ortodoxiei secolului al XX-lea și neamului românesc „Să mulțumim Domnului”*.

Urmare din pagina 16

Întrebare: Care a fost cea mai grea decizie pe care ați luat-o până acum în calitate de director?

Răspuns: Într-o perioadă atât de scurtă nu pot spune că a trebuit să fac față unor probleme dificile care să ceară decizii grele. Sper să am același noroc și în continuare.

Întrebare: De ce ați ales să fiți profesoară?

Răspuns: Bunicul meu mi-a insuflat dragostea față de natură de la o vârstă fragedă. Modelul său autodidact m-a inspirat să învăț, iar plăcerea lui de a lucra cu nepoții mi-a servit drept model în activitățile cu elevii.

Întrebare: Care este mottoul dumneavoastră?

Răspuns: „Dacă nu îți testezi limitele, visele nu pot deveni realitate.” Nu știu dacă plagiez pe cineva, dar acest motto mă caracterizează în actuala etapă a vieții.

Întrebare: Dacă ar fi să vă alegeți altă profesie care ar fi aceasta?

Răspuns: Aș alege tot o meserie care să implice protejarea mediului. Cred că aș opta pentru profesia de ecolog, deși astfel m-aș lipsi de plăcerea de a lucra cu elevii.

Întrebare: Ce planuri aveți pentru acest an și ce așteptați din partea elevilor?

Răspuns: Aștept o colaborare cât mai strânsă cu profesorii în realizarea activităților didactice, dar și extrașcolare. În acest sens, aștept o rată de promovabilitate de 100% la primul examen de bacalaureat al Colegiului „Mihai Eminescu” Bacău, dar și activități extracurriculare care să vă reprezinte și să vă motiveze.

Întrebare: Vor avea elevii cazați în căminul liceului condiții mai bune în viitor?

Răspuns: Nu mă pot lăuda înainte ca rezultatele să fie vizibile. Deja am făcut anumite demersuri și am un plan de rezervă.

Dar vă pot promite că situația se va ameliora cât de curând.

Întrebare: Ce vă place cel mai mult la acest liceu și de ce ați ales să candidați la funcția de director?

Răspuns: Cred că am mai spus: Iubesc elevii și cred că prin această funcție pot să îi susțin mai mult decât puteam înainte.

Întrebare: Care este cea mai frumoasă amintire care vă leagă de clasa la care ați fost dirigintă?

Răspuns: Fiecare promoție are locul ei în inima mea. Dar cea mai frumoasă amintire este legată de actuala clasă a XI-a D. În doi ani am reușit să ne cunoaștem atât de bine, încât au afirmat „Am pierdut un diriginte, dar am câștigat un director”. Asta demonstrează că ei știu că eu voi rămâne aproape de ei și că au încredere în capacitățile mele manageriale.

Mihai NEAMȚU, a XI -a B
Răzvan PANTELIMON, a XI- a B

BĂCĂU 600

ORIZONTURI NOI

Interviu acordat revistei noastre de doamna profesoară Constantina Hulea, director al Colegiului „Mihai Eminescu” - Bacău

Întrebare: Dați-ne voie să începem prin a vă felicita pentru faptul că de la începutul acestui an școlar sunteți noul director al Colegiului „Mihai Eminescu” și să vă mulțumim pentru că ați acceptat să ne răspundeți la câteva întrebări. Începem direct prin a vă întreba dacă acum, când aveți o atât de grea răspundere, veți mai organiza activități extrașcolare în legătură cu obiectul dumneavoastră?

Răspuns: Voi ați putea uita prima dragoste? Pentru mine, din punct de vedere profesional, biologia și ecologia vor fi întotdeauna un hobby, în care voi găsi relaxare și motivație pentru noi proiecte.

Întrebare: Ați călătorit în Polonia și Turcia în cadrul proiectului „Rebelii decibel”. Cum vi s-a părut învățământul din acele țări față de cel românesc?

Răspuns: Finanțarea net superioară a instituțiilor de la nivel central și implicarea comunității locale se reflectă în dotările și posibilitățile de dezvoltare profesională. Acesta este un nivel spre care tindem și noi.

Întrebare: A existat vreun aspect care v-a plăcut și care credeți că ar putea fi adoptat și de învățământul românesc?

Răspuns: Ambele școli m-au impresionat din punctul de vedere al dotărilor. Școala din Polonia pune mare accent pe latura practic-educativă, drept care laboratoarele lor sunt laboratoare de cercetare la scară redusă. Sau, mai mult, voi cum v-ați simțit să vă desfășurați orele de educație fizică într-o piscină acoperită? Sau să aveți lift în școală, cum am văzut în Turcia? Aici comunicarea profesor-elev a ajuns la un asemenea nivel încât câte un elev petrece pauzele în cancelarie, alături de dascălii săi, făcând proiecte sau pur și simplu participând, ca invitat, la activitățile de rutină.

Întrebare: Veți fi o directoare care va conduce cu un pumn de fier sau credeți în metode mai subtile?

Răspuns: Prefer ceea ce numiți voi „metode subtile”, care implică înțelegerea, sprijinirea și consilierea tinerilor. Cred că școala noastră are elevi destul de maturi ca să primească reproșuri atunci când le merită. Sunt convinsă că ei își pot schimba atitudinea în așa fel încât să se automodeleze. Dar situațiile speciale cer măsuri speciale și în cazul în care un elev pune sub semnul întrebării prestigiul colegiului nostru nu voi ezita să aplic „pumnul de fier”.

Întrebare: Deși este încă devreme, am putea să vă întrebăm dacă noua funcție v-a afectat viața privată?

Răspuns: Nu. Nimeni nu ajunge director fără muncă susținută. Eu m-am implicat întotdeauna în proiecte care să atragă elevii. Mi-a făcut plăcere să le fiu partener tinerilor, dar asemenea proiecte cer destul de mult timp pentru implementare. Pot spune că deja sunt obișnuită cu un program divers și solicitant, astfel încât mă simt pregătită pentru noul proiect: Coordonarea Colegiului „Mihai Eminescu”.

Întrebare: Ce soluții aveți în ceea ce privește recuperarea spațiului care aparține Ocolului Silvic, dar folosit în momentul de față de liceul nostru?

Răspuns: În primul rând, spațiul la care vă referiți nu aparține Ocolului Silvic,

ci unei persoane fizice. Voi lua inițiativa de a aduce la aceeași masă pe Primarul Municipiului Bacău și pe actualul proprietar al terenului, sperând că împreună vom găsi o soluție care să convină tuturor părților. Sprijinul comunității locale devine, astfel, decisiv.

Întrebare: Aveți vreun proiect referitor la protejarea mediului înconjurător care să poată să ne dea un atu în fața celorlalte licee băcăuane?

Răspuns: Dorim să ocupăm un loc fruntaș în concursul de reciclare a hârtiei organizat de asociația „Iubim Natura”, cu titlul „Start Reciclării”. Entuziasmul elevilor de la clasa a XI-a A ne-a adus, până acum, pe un meritoriu loc secund. Sperăm să trezim același entuziasm în toți elevii și personalul Colegiului „Mihai Eminescu”, pentru că și la sfârșitul concursului să fim cel puțin pe același loc.

Putem păstra și colaborarea fructuoasă cu Agenția pentru Protecția Mediului Bacău la inițiativele căreia am participat de fiecare dată. Noi dorim să răspundem intereselor voastre, așadar vă invităm să ne dați noi idei pentru viitoare proiecte.